

Michał Achramowicz – urodził się w Czernientach (obecnie Białoruś). W Polsce mieszka od 1958 r. Pracował w Stoczni Szczecińskiej im. Adolfa Warskiego i jako ślusarz w Zarządzie Portu Szczecin (od 1982 Zarząd Portu Szczecin-Świnoujście). W marcu 1968 r. uczestniczył w wiecach studenckich w Szczecinie. Ponadto brał udział w strajkach okupacyjnych w Zarządzie Portu Szczecin w grudniu 1970 r. i styczniu 1971 r. W 1976 r. zbierał podpisy wśród pracowników ZPS pod petycją do Rady Państwa w obronie robotników protestujących w Radomiu. Uczestniczył w sierpniowym strajku w ZPS (18-30.08.1980 r.) We wrześniu 1980 r. został członkiem „Solidarności”. Działalność podziemną rozpoczął po pacyfikacji strajku przez ZOMO w grudniu 1980 r. Zbierał składki na działalność związkową i pomoc dla represjonowanych i ich rodzin. Kolportował wydawnictwa podziemne (m.in. „BIS”, „CDN”, „Jedność”, „Grot”) oraz ulotki. W latach 1982-1989 zaangażował się w pracę Duszpasterstwa Ludzi Pracy przy parafii św. Stanisława Kostki w Szczecinie. Współorganizował Msze za Ojczyznę. Ponadto był współorganizatorem Komitetu Założycielskiego „S” Pracowników Zarządu Portów Szczecin-Świnoujście, któremu Sąd Wojewódzki w Szczecinie odmówił rejestracji. W okresie od 18 sierpnia do 4 września 1988 r. współorganizował i uczestniczył w strajku w ZPSŚ. Został członkiem postrajkowego kolejnego Komitetu Założycielskiego „S” Pracowników ZPSŚ. Ze względu na swoją opozycyjną działalność był wielokrotnie przesłuchiwany. W 1989 r. uczestniczył w kampanii wyborczej Komitetu Obywatelskiego „S”.

Aleksander Cholewa – był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego został niezwłocznie internowany. Na mocy decyzji o internowaniu z dnia 12.12.1981 r. Pan Aleksander Cholewa został pozbawiony wolności i osadzony w Zakładzie Karnym w Gorzowie Wlkp., a następnie w ZK w Głogowie. Zwolniony z internowania w dniu 12.03.1982 r. Po wyjściu na wolność, nie mogąc pogodzić się ze zniewoleniem społeczeństwa polskiego, brakiem suwerenności i niepodległości Polski, podjął niemal od razu działalność w nielegalnych strukturach rozwiązanego NSZZ „Solidarność”. W okresie od sierpnia 1982 r. do lutego 1984 r. na terenie Myśliborza oraz Gorzowa Wlkp. Pan Aleksander Cholewa zajmował kierowniczą rolę w zakresie kolportowania nielegalnych wydawnictw na terenie tych miast, m.in. czasopisma „Feniks”. Postanowieniem Prokuratury Wojewódzkiej w Gorzowie Wlkp. Pan A. Cholewa został tymczasowo aresztowany pod zarzutem ww. działalności i w dniu 07.03.1984 r. osadzony w Areszcie Śledczym w Poznaniu, gdzie przebywał oczekując na zakończenie prowadzonego przeciwko niemu śledztwa. Wolność odzyskał w dniu 28.07.1984 r. na mocy postanowienia ww. prokuratury, na podstawie ustawy o amnestii. Wobec ww. zastosowano również od dnia 07.03.1984 r. zastrzeżenie wyjazdów za granicę, które anulowano w dn. 07.03.1986 r.

Agnieszka Ewa Dąbrowska – absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Związana była z opozycją antysocjalistyczną już od 1978 r. współpracując z Ruchem Obrony Praw Człowieka i Obywatela. Jesienią 1980 r. została członkiem NSZZ „Solidarność”. W związku zajmowała się, m.in. organizowaniem spotkań z Jackiem Kuroniem, Bronisławem Geremkiem, Władysławem Siłą-Nowickim w stoczniowym Domu Kultury „Korab” i w Parku Kasprzowicza w Szczecinie. Dnia 1 listopada 1980 r. p. Agnieszka Dąbrowska została radcą prawnym w Biurze Prawnym Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Pomorze Zachodnie. Z ramienia „Solidarności” została w 1981 r. członkiem komisji negocjacyjnej „Solidarność” z Ministerstwem Pracy w sporze o emerytury. W 1981 r. p. Agnieszka Dąbrowska została wybrana delegatem na I Wolny Zjazd Delegatów Regionu Pomorze Zachodnie, następnie została delegatem na I Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, który miał miejsce we wrześniu i październiku 1981 r. w Gdańsku. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r.,

Agnieszka Dąbrowska została członkiem Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania oraz aktywną działaczką podziemnych struktur zdelegalizowanej „Solidarności”. Zajmowała się kolportażem wydawnictw podziemnych, m.in. „Jedność w Podziemiu”, „Jedność Stoczniowa”, „BIS”, „Grot”, „Obraz”, książek NOWej, znaczków podziemnej poczty oraz kaset audio. Pani Agnieszka Dąbrowska była również łączniczką w opozycyjnym środowisku adwokatów. Wielokrotnie przesłuchiwana i poddawana rewizjom. Jako osoba podejrzana o działalność antysystemową, objęta była stałą kontrolą operacyjną Służby Bezpieczeństwa w Szczecinie.

Danuta Halina Dąbrowska – absolwentka Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Gdańskiego. Od 1980 r. pracownik naukowo-dydaktyczny Instytutu Filologii Polskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Szczecinie, od 1985 r. Uniwersytetu Szczecińskiego. Związana z opozycją antysocjalistyczną od grudnia 1970 r., kiedy uczestniczyła w spacyfikowanej przez MO i wojsko demonstracji antykomunistycznej w Gdańsku. W 1977 r. zajęła się kolportażem niezależnych wydawnictw, m.in. „Biuletynu Informacyjnego” Komitetu Obrony Robotników. W latach 1978-1981 p. Danuta Dąbrowska była już stałą współpracowniczką KOR. Jesienią 1980 r. została członkiem NSZZ „Solidarność” pracowników Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Szczecinie. Po wprowadzeniu stanu wojennego, pani Danuta Dąbrowska aktywnie włączyła się w działalność opozycyjną podziemnych struktur „Solidarności”. Już w dniu 13 grudnia 1981 r., z własnej inicjatywy, zabezpieczyła dokumenty Niezależnego Zrzeszenia Studentów w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Szczecinie, ukrywając znaczną część dokumentów. W okresie przerwy w zajęciach na uczelni, p. Danuta Dąbrowska prowadziła w swoim mieszkaniu tzw. „tajne komplety” dla studentów, na których wykladała historię literatury polskiej. Poza tym była autorką, redaktorką i kolporterką pism podziemnych: „Kos”, „Obecność”, „Bis”, „Wolność i Pokój”. Za swoją działalność opozycyjną została aresztowana w dniu 15 marca 1983 r. i do 25 lipca 1983 r. przetrzymywana w Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów. Po wyjściu na wolność p. Danuta Dąbrowska nadal angażowała się w kolportaż nielegalnych pism, akcje pomocy rodzinom aresztowanych, akcje samokształceniowe. Jako osoba podejrzana o działalność antysystemową, p. Danuta Dąbrowska była objęta stałą kontrolą operacyjną Służby Bezpieczeństwa w Szczecinie.

Ludomir Domański – w 1970 r. miał 17 lat, był uczniem Zasadniczej Szkoły Kolejowej w Szczecinie. W dniu 17.12.1970 r. nie godząc się z warunkami życia pod komunistyczną dyktaturą, brakiem suwerenności i niepodległości Polski wziął aktywny udział w demonstracji antykomunistycznej w Szczecinie pod budynkiem ówczesnej Miejskiej Rady Narodowej przy al. Jedności Narodowej (pomiędzy pl. Feliksa Dzierżyńskiego a ul. M. Niedziałkowskiego). W odwecie z budynku MRN padły w stronę uczestników patriotycznej demonstracji strzały w wyniku czego ok. godz. 18.20 ciężko ranny w udo został pan Ludomir Domański (lekarze stwierdzili dwukrotne złamanie postrzałowe przysady bliższej kości udowej prawej na wysokości środkowego odcinka szyjki oraz w miejscu kresy międzykrętarzowej). Pan Ludomir Domański w wyniku odniesionych ran został zakwalifikowany do II gr. inwalidztwa. W 1976 r. został zwolniony z pracy ze względu na zły stan zdrowia.

Przemysław Tadeusz Fenrych – w latach 1969-1980 był działaczem dominikańskiego Duszpasterstwa Akademickiego, współpracował z o. Hubertem Czumą, Elżbietą Czumą (zd. Sojka), Mieczysławem Ustasiakiem. W Duszpasterstwie Akademickim współorganizował oraz prowadził wykłady i dyskusje m.in. o rodzinie, etyce pracy, dziejach Kościoła w Polsce oraz Narodu Polskiego. Był współwydawcą pism „Domysły”, „Korzenie”.

Jako współpracownik „Ruchu Młodej Polski” publikował w „Bratniaku”. Ponadto był współzałożycielem, redaktorem i jednym z autorów „Komunikatu Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność”. W sierpniu 1980 r., uczestniczył w strajku w Wojewódzkiej i Miejskiej Bibliotece Publicznej, będącym poparciem dla strajku w Stoczni Szczecińskiej. We wrześniu 1980 r. został członkiem NSZZ „Solidarność”, natomiast w czerwcu 1981 r. członkiem Prezydium Zarządu Regionu. W tym samym roku był wybranym na delegata I Walnego Zjazdu Delegatów Regionu Pomorze Zachodnie, następnie na I Krajowy Zjazd Delegatów. Współorganizował Szczeciński Klub Katolików w 1980 r. W latach 1981-1983 był członkiem Prymasowskiej Rady Społecznej. Wprowadzenie stanu wojennego 13.12.1981 r. doprowadziło do przerwania aktywnej działalności Pana Przemysława Fenrycha. Został internowany 13.12.1981 r. i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Goleniowie, Wierchowiu Pomorskim oraz Strzebielinku. Z internowania zwolniony w dniu 24.11.1982 r.

Z powodu prowadzonej aktywności opozycyjnej i postawy negującej porządek prawno-ustrojowy PRL, Przemysław Fenrych był systematycznie inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Dariusz Mariusz Foterek – absolwent Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Szczecińskiego. Działal w Ruchu „Wolność Pokój”, następnie zaś w reaktywowanym w 1987 r. w Szczecinie Niezależnym Zrzeszeniu Studentów. Dariusz Foterek był jednym z aktywniejszych organizatorów struktur NZS na terenie Uniwersytetu Szczecińskiego, oraz jednym z twórców nielegalnego pisma „Czarna skrzynka”, zawierającego zabarwienie ideowe szczecińskiego ruchu studenckiego. Działalność p. Dariusza Foterka w Niezależnym Zrzeszeniu Studentów polegała na inicjowaniu różnego rodzaju happeningów, przygotowywaniu i kolportażu ulotek, transparentów i plakatów na terenie Szczecina oraz czynnej pomocy strajkującym w 1988 r. portowcom. Dariusz Foterek zajmował się również rozpowszechnianiem w środowisku studenckim nielegalnych wydawnictw do których należały: „Czarna skrzynka”, „Obraz”, „Tygodnik Mazowsze”, „Wacat”. Jesienią 1988 r. pan Dariusz Foterek brał udział w spotkaniu organizacyjnym, działającego na szczecińskich uczelniach NZS-u, podczas którego ustalono program działania organizacji. Zamierzono, poprzez udział w wyborach do samorządów studenckich i ich wygranie, wymóc na władzach szczecińskich uczelni, umożliwienie działania ruchu studenckiego w ramach obowiązującego prawa. Wydano wówczas pismo „Informator Akademicki”, który miał przejąć rolę głównego źródła informacji dla studentów. Jako osoba podejrzana o działalność antysystemową, p. Dariusz Foterek od 1985 r. był objęty stałą kontrolą operacyjną Służby Bezpieczeństwa w Szczecinie.

Józef Marian Kalemba – jest absolwentem Wydziału Elektrycznego Politechniki Szczecińskiej. W latach 1971–1982 był pracownikiem Szczecińskiej Stoczni Remontowej „Gryfia”. W czerwcu 1976 r. i w sierpniu 1980 r. brał udział w strajkach w SR Gryfia, jako wiceprzewodniczący Komitetu Strajkowego. We wrześniu 1980 r. został członkiem „Solidarności”. W 1981 r. przewodniczył Komitetowi Zakładowemu i brał udział w I Walnym Zejeździe Delegatów Regionu Pomorze Zachodnie. W czasie grudniowego strajku w 1981 r. w „Gryfii” został przewodniczącym Komitetu Strajkowego. Za działalność opozycyjną został aresztowany (28.12.1981 r.). Początkowo był przetrzymywany w Areszcie Śledczym w Szczecinie, potem w Zakładzie Karnym w Stargardzie Szczecińskim i we Wrocławiu. Sąd Pomorskiego Okręgu Wojskowego, wyrokiem z 22 lutego 1982 r. skazał p. Kalembę na 5 lat więzienia i 4 lata pozbawienia praw publicznych. Ze względu na stan zdrowia, w styczniu 1983 r. został zwolniony z odbywania kary. Stracił także pracę. W latach 1983-1989 był przewodniczącym Tajnej Komisji Zakładowej w „Gryfii”. Współorganizował pomoc dla rodzin osób represjonowanych. Aktywnie uczestniczył w antyustrojowych

demonstracjach. W latach 1985-1988 był członkiem Tymczasowego Zarządu Regionu Pomorze Zachodnie. Za swoje przekonania i antyrządowe działania był wielokrotnie zatrzymywany i przesłuchiwany.

Roman Kaźmierczuk – brał udział w strajku na terenie Stoczni Szczecińskiej im. Adolfa Warskiego w grudniu 1970 r. oraz styczniu 1971 r. Następnie był wiceprzewodniczącym Komitetu Strajkowego na Wydziale Biura Technicznego Przygotowania Produkcji, uczestnikiem „sierpniowego” strajku w 1980 r. na terenie Stoczni Szczecińskiej. Od września 1980 r. był członkiem „Solidarności” oraz Przewodniczącym Komitetu Założycielskiego na ww. wydziale oraz Wiceprzewodniczącym Komisji Wydziałowej i członkiem Komisji Zakładowej Stoczni. Po wprowadzeniu stanu wojennego ponownie uczestniczył w strajku na terenie Stoczni Szczecińskiej, następnie został zwolniony z pracy. Był członkiem podziemnej Tajnej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” na terenie Stoczni. Zajmował się drukiem podziemnego pisma „Grot”, które od 1985 r. stało się organem Rady Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność” Regionu Pomorze Zachodnie. Ponadto kolportował m.in. „Tygodnik Solidarność”, „Tygodnik Wojenny”, „Jedność”, „CDN”, wydawnictwa „Kręgu”. Współorganizował akcje ulotkowe oraz plakatywne, uczestniczył w manifestacjach patriotycznych. Po jednej z nich, w dniu 04.05.1982 r. został tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Szczecinie.

Mirosław Kłyszko – był współzałożycielem Tymczasowego Komitetu Założycielskiego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy MO powołanego w dniu 25.05.1981 r. w III Komisariacie MO w Szczecinie. Z dniem 17.06.1981 r. został zwolniony ze służby w MO na podstawie art. 65 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 31.01.1959 r. o stosunku służbowym funkcjonariuszy MO. Po zwolnieniu z pracy kolportował wśród funkcjonariuszy komunikaty i ulotki oraz organizował spotkania w wielu zakładach pracy. W dniu 17.12.1981 r. Pan Mirosław Kłyszko został zatrzymany, a następnie w dniu 19.12.1981 r. umieszczony w Ośrodku Odosobnienia w Goleniowie. W dniu 11.01.1982 r. przeniesiono go do Ośrodka Odosobnienia w Wierzchowie. Internowanie uchylono dnia 07.07.1982 r. Po zwolnieniu z internowania Pan Kłyszko organizował pomoc materialną dla aresztowanych i ich rodzin oraz kolportował wydawnictwa podziemne. W latach 1984–1985 był wielokrotnie przesłuchiwany.

Mieczysław Kniź – był pracownikiem Zakładów Przemysłu Odzieżowego „Dana” w Szczecinie. W latach 1982-1984 był rozpracowywany przez szczecińską Służbę Bezpieczeństwa jako osoba podejrzewana o kolportaż ulotek „antypaństwowych”. Jako aktywny działacz „Solidarności” brał udział w akcjach strajkowych w Zakładach Przemysłu Odzieżowego „Dana” w Szczecinie. W dniu 25.06.1982 r. został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Wierzchowie Pomorskim, następnie w Ośrodku Odosobnienia w Strzebielinku. Z internowania zwolniony w dniu 17.11.1982 r. Za udział w „nielegalnej” manifestacji protestacyjnej w dniu 1.05.1983 r. został zwolniony z pracy w Zakładach Przemysłu Odzieżowego „Dana”. W 1984 r. wyjechał na stałe do Berlina Zachodniego.

Jerzy Stanisław Korolewicz – swoją działalność opozycyjną rozpoczął na początku lat 80 będąc studentem na Politechnice Poznańskiej. Od kwietnia 1981 r. przewodniczył uczelnianym strukturom Niezależnego Zrzeszenia Studentów i uczestniczył w Krajowych Zjazdach NZS. W okresie od 23 listopada do 13 grudnia 1981 r. podczas strajku okupacyjnego na terenie Politechniki Poznańskiej, pełnił funkcję przewodniczącego Komitetu Strajkowego. Po wprowadzeniu stanu wojennego organizował w Poznaniu Akademicki

Ruch Oporu. Od marca do sierpnia 1982 r. pracując na urlopie dziekańskim w Zakładach Włókien Chemicznych „Stilon” w Gorzowie Wlkp., był łącznikiem między zakładową, gorzowską „Solidarnością” a podziemnym środowiskiem studenckim w Poznaniu. Za powyższą działalność w dniu 23 września 1982 r. został aresztowany na okres 6 miesięcy pod zarzutami m.in. kierowania strukturami podziemnego Niezależnego Zrzeszenia Studentów w Poznaniu. Zwolniony w dniu 2 kwietnia 1983 r. podczas największego procesu studenckiego w Poznaniu. Pomimo aresztowania i doznanych represji, Pan Jerzy Korolewicz nie zaprzestał swojej działalności opozycyjnej. W latach 1983-1984 współorganizował na Politechnice Poznańskiej nielegalny Studencki Klub Myśli Społeczno-Katolickiej oraz kiermasze książki katolickiej i niezależnej. Po powrocie do Gorzowa Wielkopolskiego w 1985 r. był współzałożycielem, organizatorem, wydawcą i redaktorem podziemnego miesięcznika katolickiego „Aspekty”. W 1988 r. przystąpił do reaktywowanej „Solidarności” w Zakładach Włókien Chemicznych „Stilon” w Gorzowie Wielkopolskim, gdzie został członkiem pierwszego Prezydium Komisji Zakładowej i przewodniczył zebraniom regionalnym. Ponadto został wybrany w wolnych wyborach do rady pracowniczej, a następnie pełnił funkcję przewodniczącego rady pracowniczej i wiceprzewodniczącego rady nadzorczej. Podczas wyborów w 1989 r. był członkiem Prezydium Komitetu Obywatelskiego. Z powodu prowadzonej aktywności opozycyjnej jak i wydawniczo-kolportażowej Pan Jerzy Korolewicz był systematycznie kontrolowany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Ryszard Król – był sympatykiem Komitetu Obrony Robotników oraz Konfederacji Polski Niepodległej. Od sierpnia 1980 r. należał do NSZZ „Solidarność” w swoim zakładzie pracy, tj. w Przedsiębiorstwie Produkcji i Montażu Urządzeń Elektrycznych Budownictwa – Elektromontaż nr 1 w Katowicach. Zajmował się kolportażem ulotek, biuletynów oraz produkcją kilimów np. z symbolami orła w koronie czy z datami ważniejszych zrywów robotniczych. W dniu 11 września 1982 r. funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa KWMO w Katowicach dokonali przeszukania w miejscu zamieszkania Pana Ryszarda Króla, podczas którego został pobity. W tym samym dniu został tymczasowo aresztowany, a następnie decyzją z dnia 13 września 1982 r. internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Zabrze - Zaborzu. Z internowania został zwolniony w dniu 25 listopada 1982 r.

Wojciech Maciej Leśniewski – swoją działalność opozycyjną rozpoczął w połowie lat osiemdziesiątych. Na początku brał udział w kolportażu prasy podziemnej w głównej mierze w szczecińskich liceach ogólnokształcących. Pod koniec 1986 r. zaczął angażować się w akcje prowadzone przez Grupy Wykonawcze Federacji Młodzieży Walczącej w Szczecinie. W swoim mieszkaniu podjął się drukowania na ramce białkowej ulotek antykomunistycznych. Od 1987 r. był współwydawcą gazetki podziemnej pt. „De-generacja”. Brał udział w akcjach ulotkowo-kolportażowych oraz w malowaniu haseł antysystemowych na murach. W związku z przynależnością do Federacji Młodzieży Walczącej oraz z uwagi na prowadzoną działalność opozycyjną, p. Wojciech Maciej Leśniewski był objęty kontrolą operacyjną przez szczecińską Służbę Bezpieczeństwa.

Jan Mikołajczak – absolwent Politechniki Szczecińskiej. W latach 1970-1983 był pracownikiem Zakładów Chemicznych w Policach. Uczestniczył w strajku w Zakładach Chemicznych w Policach w sierpniu 1980 r. Był członkiem NSZZ „Solidarność”, przewodniczącym Komisji Zakładowej ZCH „Police”, delegatem na I Walne Zebranie Delegatów NSZZ „Solidarność” Regionu Pomorze Zachodnie. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność związkową NSZZ „S”, angażował się w kolportaż

wydawnictw podziemnej „S”. W związku z organizacją strajku w dniach 14-15 grudnia 1981 r. na terenie Zakładów Chemicznych Police został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 2 lat. Zwolniony z pracy za udział w manifestacji pierwszomajowej w 1983 r. w Szczecinie. Z powodu prowadzonej aktywności opozycyjnej jak i kolportażowej, objęty kontrolą operacyjną przez Służbę Bezpieczeństwa.

Jan Antoni Olczak – ur. 21.06.1954 r. w Warce. Nauczyciel m.in. w Liceum Ogólnokształcącym nr 1 w Szczecinie. W latach 1982-1983 podejrzewany o udział w „zebraniu o charakterze antysocjalistycznym” oraz o „propagowanie wrogich poglądów przeciwko PRL”. W okresie od 17.05.1982 r. do 24.07.1982 r. internowany w Ośrodku Odosobnienia w Wierchowie Pomorskim. Inwigilowany przez szczecińską Służbę Bezpieczeństwa.

Jerzy Ostrouch – od stycznia 1982 r. należał do Ruchu Młodzieży Niezależnej - podziemnej organizacji opozycyjnej walczącej razem ze zdelegalizowanym przez władze PRL Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym „Solidarność” o swobody demokratyczne i związkowe. Aktywnie uczestniczył w manifestacjach i demonstracjach na terenie Gorzowa Wlkp. przeciwko stanowi wojennemu oraz w akcjach ulotkowo-kolportażowych. Utrzymywał kontakty ze strukturami podziemnej „Solidarności”. Od 1985 r. był zaangażowany w działalność ugrupowania społeczno-politycznego działającego w opozycji wobec władz komunistycznych pod nazwą Ruch Wolność i Pokój. Należał do ekipy nadawczej gorzowskiego podziemnego Radia Solidarność, nadającego swoje audycje na częstotliwości telewizyjnej. Dodatkowo był autorem wielu publikacji i wydawnictw bezdebitowych. Zajmował się ich redagowaniem, drukowaniem i kolportowaniem. W środowisku opozycji gorzowskiej inicjował i współorganizował akcje antykomunistyczne. Pod koniec lat 80-tych współuczestniczył w jawnej Radzie Regionu NSZZ „Solidarność”, koordynującej działalność środowisk opozycyjnych i w regionalnym Komitecie Obywatelskim.

Stanisław Płoński – był tokarzem w Państwowym Ośrodku Maszynowym w Dobrzanach. Jesienią 1980 r. został współzałożycielem NSZZ „Solidarność” pracowników Państwowego Ośrodka Maszynowego w Dobrzanach. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r., p. Stanisław Płoński zajmował się przygotowywaniem i kolportażem ulotek nawołujących do wystąpień mieszkańców Dobrzan przeciwko bezprawnie wprowadzonemu stanowi wojennemu, za co już 17 marca 1982 r. został aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Szczecinie. Również w marcu 1982 r. Prokuratura Garnizonowa w Szczecinie oskarżyła Stanisława Płońskiego o przestępstwo z art. 48 ust. 1 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym, tj. o sporządzanie i rozpowszechnianie ulotek o treści antysocjalistycznej. Sprawę w trybie doraźnym prowadził Sąd Pomorskiego Okręgu Wojskowego w Bydgoszczy. Wyrokiem Sądu z dnia 9 lipca 1982 r. Stanisław Płoński został skazany na 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, opłatę na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 3.000 zł oraz w ¼ zwrot kosztów postępowania sądowego. Po ogłoszeniu wyroku p. Płoński został przewieziony do Zakładu Karnego w Potulicach, który opuścił 17 marca 1983 r. Wrócił do pracy w Państwowym Ośrodku Maszynowym w Dobrzanach, ale za swoją wcześniejszą antysocjalistyczną działalność był napiętnowany przez dyrekcję POM oraz władze miejskie Dobrzan. W rezultacie w 1986 r. musiał zwolnić się z pracy i wyprowadzić z Dobrzan do Stargard Szczecińskiego. W nowym miejscu pracy, PKP Węzeł Stargard Szczeciński, p. Stanisław Płoński w 1988 r. rozpoczął reaktywację NSZZ „Solidarność”.

Emilia Magdalena Sobczyńska-Olszewska – absolwentka Pomaturalnego Studium Bibliotekarskiego w Warszawie i Studium Pedagogicznego w Instytucie Kształcenia Nauczycieli w Koszalinie. Była aktywną działaczką antysocjalistyczną. Działalność swoją rozpoczęła od strajków sierpniowych 1980 r. w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Państwowej Komunikacji Samochodowej z oddziałami w Koszalinie, Kołobrzegu i Szczecinku. Przy Zarządzie Przedsiębiorstwa PKS w Koszalinie w dniu 7 stycznia 1981 r. utworzono Komisję Zakładową, w której składzie, jako sekretarz Komisji Zakładowej, była p. Emilia Sobczyńska. Po utworzeniu NSZZ „Solidarność” p. Emilia Sobczyńska była w radzie programowo-wydawniczej Zarządu Regionu „Pobrzeże” NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r., Emilia Sobczyńska zaangażowała się w działalność wydawniczą i kolportaż podziemnych pism bezdebitowych. Utrzymywała również stały kontakt z działaczami struktur nielegalnej już wówczas „Solidarności”. Pani Emilia Sobczyńska była członkiem Komitetu Pomocy Osobom Represjonowanym przy Kurii Biskupstwa Koszalińsko-Kołobrzeskiego. Wielokrotnie przesłuchiwana, poddawana rewizjom i przeszukaniom oraz zatrzymywana przez Służbę Bezpieczeństwa.

Henryk Sosnowski – był pracownikiem Przedsiębiorstwa Urządzeń Automatyki Kontrolnej i Pomiarowej MeraZapMont w Poznaniu Filia w Stoczni Szczecińskiej im. A. Warskiego. W latach 1976-1980 był kontrolerem w Wydziale Ruchu Drogowego KMMO w Szczecinie, a w latach 1980-1981 kierownicą w I Komisariacie MO w Szczecinie. W maju 1981 r. był organizatorem Tymczasowego Komitetu Założycielskiego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy MO przy I Komisariacie MO w Szczecinie. Do wprowadzenia stanu wojennego pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Tymczasowego Komitetu Założycielskiego Związku Zawodowego Funkcjonariuszy MO w Szczecinie. W dniu 16 czerwca 1981 r. został zwolniony z pracy w MO. W dniu 25 września p. Henryk Sosnowski był uczestnikiem spacyfikowanej przez ZOMO akcji protestacyjnej w Hali Gwardii w Warszawie w sprawie odmowy rejestracji Związku Zawodowego Funkcjonariuszy MO. W dniach od 10 do 13 grudnia 1981 r. brał udział w głodówce protestacyjnej funkcjonariuszy MO w Stoczni Szczecińskiej. W dniu 19 grudnia 1981 r. został zatrzymany i internowany początkowo w Zakładzie Karnym w Goleniowie, a od 11 stycznia 1982 r. w Ośrodku Odosobnienia w Wierchowie Pomorskim. W dniu 12 czerwca 1982 r. został zwolniony z Ośrodka Odosobnienia.

Wiesław Szajko – ukończył II LO im. Mikołaja Kopernika w Szczecinie-Dąbiu. Od IX 1980 r. należał do NSZZ „Solidarność”, gdzie pełnił funkcję przewodniczącego Komitetu Założycielskiego w miejscu pracy. W VI i VII 1981 r. został oddelegowany na I Walny Zjazd Delegatów Regionu Pomorze Zachodnie. W dniach 13-16 XII 1981 r. uczestniczył w strajku okupacyjnym w Stoczni Szczecińskiej im. Adolfa Warskiego. Odpowiadał za zaopatrzenie, druk ulotek i pisma strajkowego. Od III 1982 r. do 1989 r. uczestniczył w wielu akcjach ulotkowych i plakatowych, kolportował wydawnictwa podziemne. W 1982 r. został współtwórcą pisma „Prolet”. Organizował materiały poligraficzne, transport oraz lokal, przepisywał teksty i drukował przygotowane materiały. Ponadto drukował m.in. pierwsze numery pisma „KOS”, do 1984 r. szczecińską edycję „Tygodnika Wojennego”, szczecińską wersję podziemnej „Samorządnej Rzeczypospolitej”, pisma „Termit”, „Obraz”, „Z podziemia”, „Gryf”, „Korespondent”, „Kurier Strajkowy”, „Kurier Międzystrajkowy”, w 1983 r. okładki dla pisma „Okna”, kalendarze oraz wiele innych ulotek i ogłoszeń. Był współzałożycielem i drukarzem Szczecińskiej Oficyny „Solidarność” wydając m.in. tomiki wierszy Joanny Kulmowej i Jacka Kaczmarskiego. Aktywna działalność drukarska spowodowała groźbę zatrzymania przez służbę bezpieczeństwa, dlatego od III 1982 r. ukrywał się, czego efektem było zwolnienie z pracy.

W dniu 30 III 1983 r. został aresztowany, w aresztach przebywał do 27 VII 1983 r., kiedy został zwolniony na mocy amnestii. Ponownie pozbawiony wolności został 1 V 1984 r. za udział w manifestacji ulicznej. Sąd Rejonowy w Szczecinie w dniu 3.05.1984 r. wydał wyrok skazujący za "znieważenia organów Milicji Obywatelskiej" na 8 miesięcy pozbawienia wolności i kary finansowe. Sąd Wojewódzki w Szczecinie zwolnił Wiesława Szajko na mocy amnestii. Na wolność wyszedł 10 VIII 1984 r. Przez kilka lat pozostawał pod ciągłą obserwacją służby bezpieczeństwa, był wielokrotnie zatrzymywany, przesłuchiwany i poddawany rewizjom. Działalność opozycyjna uniemożliwiła mu podjęcia stałej pracy, w latach 1984-1988 podejmował prace dorywcze w prywatnych zakładach usługowych.

Ryszard Śnieg – był pracownikiem Zakładu Rolnego w Warszawie następnie Szczecińskiej Stoczni Remontowej „Gryfia” w Szczecinie. Swoją działalność opozycyjną rozpoczął w 1970 r. kiedy to brał czynny udział w manifestacjach grudniowych w Szczecinie. Został aresztowany pod zarzutem udziału w podpaleniu gmachu KW PZPR. W latach 80. nadal prowadził czynną działalność opozycyjną wobec PRL – był członkiem Komitetu Strajkowego SSR „Gryfia”, później NSZZ „Solidarność”. W okresie 13.12.1981 r. – 23.07.1982 r. decyzją Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej był internowany w Goleniowie oraz Wierzbnowie Pom. Po uwolnieniu, inwigilowany przez organa bezpieczeństwa PRL za podziemną działalność w strukturach NSZZ „Solidarność”, m.in. za „wrogie poglądy”, przerwy w pracy.

Olgiert Wojciechowicz – absolwent Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Szczecińskiego. Związany był z opozycją antysocjalistyczną od 1980 r. należąc do NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. zaczął działać w podziemiu, zakładając w 1982 r. niezależne pismo pn. „Prolet”. Pan Olgiert Wojciechowicz był jednocześnie założycielem, współwydawcą i autorem tekstów pisma „Prolet”, które wychodziło regularnie do 1984 r. oraz wznowiło działalność w latach 1988-1989. Pan Wojciechowicz zbierał informacje o wydarzeniach stanu wojennego i losach internowanych. Jednocześnie w latach 1982-1988 stale uczestniczył w demonstracjach patriotycznych i Mszach za Ojczyznę. Podczas swojej niepodległościowej działalności, p. Olgiert Wojciechowicz był wielokrotnie przesłuchiwany, rewidowany, zastraszany oraz zmuszany przez funkcjonariuszy SB do częstych zmian miejsc pracy. Od 1988 r. p. Wojciechowicz był stałym współpracownikiem szczecińskiej Niezależnej Oficyny Wydawniczej oraz członkiem Grupy Pomocowej przy kościele o.o. jezuitów w Szczecinie, wspierającej logistycznie strajki w sierpniu i wrześniu 1988 r. Poza tym był również redaktorem i współwydawcą „Kuriera Strajkowego” a po zakończeniu strajków w 1988 r., „Kuriera Międzystrajkowego”. W 1988 r. p. Olgiert Wojciechowicz został przewodniczącym Komitetu Założycielskiego reaktywowanej „Solidarności” w Szczecińskich Zakładach Mięsnych. Jako osoba podejrzana o działalność antysystemową, objęta była stałą kontrolą operacyjną Służby Bezpieczeństwa w Szczecinie.

Stanisław Zabłocki – inżynier budownictwa wodnego. W 1971 r. rozpoczął pracę w Stoczni Szczecińskiej „Warskiego”. Od 18 do 30 sierpnia 1980 r. uczestniczył w strajku na terenie Stoczni „Warskiego”. Już jako członek NSZZ „Solidarność”, p. Stanisław Zabłocki w lutym 1981 r. wszedł w skład prezydium Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Stoczni „Warskiego”, natomiast w lipcu 1981 r. został przewodniczącym tejże Komisji Zakładowej. W czerwcu 1981 r. został delegatem na I Walny Zjazd Delegatów Regionu Pomorze Zachodnie. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. p. Zabłocki był jednym z organizatorów i kierujących strajkiem okupacyjnym w Stoczni „Warskiego” w Szczecinie oraz stanął na czele, powołanego wówczas, Regionalnego Komitetu Strajkowego

„Solidarność” Regionu Pomorze Zachodnie. Dnia 15.12.1981 r. do Prokuratora Wojewódzkiego w Szczecinie wpłynęło, na podst. art. 264 par. 2 pkt 1 kpk, zawiadomienie Służby Bezpieczeństwa o wszczęciu względem Stanisława Zabłockiego śledztwa, podejrzanego o zorganizowanie i kierowanie strajkiem w Stoczni „Warskiego” w Szczecinie, tj. o przestępstwo z art. 46 pkt 1 i 2 Dekretu z 12.12.1981 r. o stanie wojennym oraz zastosowanie względem p. Zabłockiego aresztu tymczasowego. Stanisław Zabłocki zdołał ukryć się przed aresztowaniem i w ukryciu próbował skupić wokół siebie działaczy „Solidarności” ze szczecińskich stoczni: „Warskiego”, „Gryfii”, „Parnicy”, a także z zakładów pracy kooperujących ze stoczniami. W kwietniu 1982 r. Stanisław Zabłocki wraz z innymi działaczami opozycji, zdecydował się na rozszerzenie składu Regionalnego Komitetu Strajkowego NSZZ „Solidarność” Pomorza Zachodniego. Dnia 26 czerwca 1982 r. członkowie podziemnych struktur „Solidarności” powołali Regionalny Komitet Strajkowy – Radę Koordynacyjną, w skład którego wszedł m.in. Stanisław Zabłocki. Dnia 14 grudnia 1982 r. Stanisław Zabłocki został ujęty przez MO i tymczasowo aresztowany do 14 stycznia 1983 r. W dniu 16 grudnia 1982 r. Prokurator Rejonowy w Szczecinie podjął częściowo zawieszone śledztwo przeciwko Stanisławowi Zabłockiemu. Dnia 9 lutego 1983 r. Prokurator Rejonowy w Szczecinie skierował sprawę do Sądu Rejonowego w Szczecinie wraz z aktem oskarżenia. Sąd Rejonowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 25 lipca 1983 r. umorzył postępowanie względem Stanisława Zabłockiego, na mocy amnestii. Jeszcze w 1983 r. p. Stanisław Zabłocki wyemigrował do Szwecji.

Wiesław Piotr Zalewski – był aktywnym działaczem opozycji demokratycznej. Należał do ścisłego aktywu szczecińskiego Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Był głównym animatorem Studenckiej Oficyny Wydawniczej „SOW-a”, Studenckiej Agencji Wydawniczej „Sorbona” im. Uniwersytetu Zachodniopomorskiego. Oficyna publikowała tomiki poezji, prace historyczne, filozoficzne. Pan Wiesław Zalewski był etatowym współpracownikiem Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” w Szczecinie w zakresie poligrafii. Utrzymywał bezpośrednie kontakty z krajowym podziemiem. Angażował się w pracę w solidarnościowym podziemiu wydawniczym w PRL. Był odpowiedzialny za wykonawstwo i kolportaż materiałów bezdebitowych. Z chwilą ogłoszenia stanu wojennego ukrywał się w obawie przed represjami. W tym czasie podjął działania na rzecz utworzenia punktu poligraficznego. Podjął również starania mające na celu powołanie w środowisku studenckim konspiracyjnej struktury byłego NZS-u. Relegowany ze studiów na IV roku Cybernetyki Ekonomicznej i Informatyki na Wydziale Inżynieryjno-Ekonomicznym Transportu Politechniki Szczecińskiej. Z dniem 26 kwietnia 1982 r. został internowany i osadzony w Ośrodkach Odosobnienia w Wierchowiu Pomorskim oraz Strzebielinku. Zwolniony z internowania w październiku 1982 r. Do końca lat osiemdziesiątych był zaangażowany w pracę drukarską na rzecz podziemnej „Solidarności”.

pośmiertnie

Piotr Paweł Jania – działalność opozycyjną rozpoczął w latach 70, biorąc aktywny udział w wydarzeniach grudniowych. Od 1971 r. był pracownikiem Zarządu Portu Szczecin, następnie od 1977 do 1984 pracował jako nauczyciel w Liceum Portowym w Szczecinie, a w latach 1984–1997 zatrudniony był w Zarządzie Morskich Portów Szczecin - Świnoujście. W okresie 1979–1980 r. należał do grupy osób działających w Konfederacji Polski Niepodległej, gdzie aktywnie uczestniczył w ich spotkaniach oraz w kolportowaniu materiałów programowych. W sierpniu 1980 r. brał aktywny udział w strajku zorganizowanym na terenie Zarządu Portu Szczecin, w trakcie którego został członkiem

straży strajkowej w portowej Łasztowni. Od sierpnia 1980 r. był członkiem NSZZ „Solidarność” i wiceprzewodniczącym Komisji Wydziałowej. Po wprowadzeniu stanu wojennego Pan Piotr Jania wciąż prowadził zagrożoną represjami działalność na rzecz odzyskania przez Polskę suwerenności i niepodległości. W dniach 14-15 grudnia 1981 r. uczestniczył w proteście strajkowym zorganizowanym przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego. W latach 1982–1989 był członkiem Tajnej Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Zarządu Portu Szczecin. Dodatkowo w ramach Biskupiego Komitetu Społeczno-Charytatywnego był zaangażowany w niesienie pomocy internowanym, aresztowanym i ich rodzinom oraz współorganizowanie Mszy za Ojczyznę w kościele św. Andrzeja Boboli i katedrze św. Jakuba. W latach 1987–1989 zajmował się redagowaniem i wydawaniem podziemnego pisma „CDN”, oraz kolportażem podziemnych wydawnictw w zorganizowanej sieci oznaczonej jako „13”. Od 17 sierpnia do 3 września 1988 r. włączył się w organizację strajku na terenie Zarząd Portu Szczecin, a po utworzeniu Komitetu Strajkowego, został jego członkiem. W 1989 był współzałożycielem Obywatelskiego Komitetu Porozumiewawczego „Solidarność” Regionu Pomorza Zachodniego oraz członkiem Prezydium Komitetu odpowiedzialnym za sprawy techniczne i organizacyjne przy wyborach parlamentarnych w dniu 4 czerwca 1989 r. W latach 1989-1991 pełnił funkcję rzecznika prasowego Komitetu Zakładowego „S” w Zarządzie Portu, a także był delegatem na II i III Wojewódzki Zjazd Delegatów Regionu Pomorza Zachodniego. Z powodu prowadzonej aktywności opozycyjnej jak i wydawniczo-kolportażowej Pan Piotr Jania był systematycznie inwigilowany przez szczecińską Służbę Bezpieczeństwa, wielokrotnie zatrzymywany, poddawany rewizjom, przesłuchiwany oraz karany przez Kolegium do spraw Wykroczeń.

Ireneusz Joniec – pracował jako murarz w Szczecińskim Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego. Był członkiem NSZZ „Solidarność”, dlatego nie pogodził się z decyzją wprowadzenia stanu wojennego i delegalizacją Związku. Od grudnia 1981 r. rozpoczął aktywną działalność w nielegalnej dla władzy państwowej organizacji pod nazwą „Komitet Obrony Solidarności”. Brał udział w spotkaniach, redagowaniu i kolportażu wydawnictwa o nazwie „Biuletyn Informacyjny”. Osobiście przepisywał teksty ulotek na maszynie do pisania. Do połowy marca 1982 r. grupa wspólnie wydała około 20 numerów biuletynu. Działalność przerwało aresztowanie w dniu 25.03.1982 r. Następnie decyzją Komendanta Wojewódzkiego MO w Szczecinie Pan Ireneusz Joniec został internowany. Podczas wielogodzinnego przesłuchania był zastraszany i uderzony przez funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa. Do dnia 5 maja przetrzymywano go w Areszcie Śledczym w Szczecinie, a następnie karę więzienia odbywał w Zakładach Karnych we Wrocławiu i Strzelinie. W dniu 16.12.1982 r. wyrokiem Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w Bydgoszczy, został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z więzienia został zwolniony warunkowo przedterminowo dopiero 15.04.1983 r. W związku z aresztowaniem Pana Jońca, rozwiązano z nim umowę o pracę, a po wyjściu z więzienia, z uwagi na charakter zarzucanego mu przestępstwa za jakie został skazany, nie mógł znaleźć pracy. Zwolnienie z pracy wiązało się jednocześnie z utratą uprawnienia do otrzymania mieszkania zakładowego, które jako pracownik przedsiębiorstwa budowlanego miał wkrótce otrzymać. Aresztowanie uniemożliwiło mu także podjęcie studiów, na które został skierowany przez zakład pracy. W trakcie tymczasowego aresztowania zmarł jego dziadek, a następnie ojciec. Prokuratura Wojskowa nie wyraziła Ireneuszowi Jońcowi zgody na udział w pogrzebach. Na skutek uwięzienia pogorszył się stan zdrowia osadzonego. Po wyjściu z więzienia był jeszcze kilkakrotnie zatrzymywany na 24 lub 48 godzin i szykanowany przez Służbę Bezpieczeństwa.

Stanisław Kamać – był zatrudniony jako kierowca-mechanik w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacyjnym w Szczecinie. W dniu 17 grudnia 1970 r., około godziny 17.00 w trakcie demonstracji został postrzelony w klatkę piersiową. Miało to miejsce pomiędzy ul. Starzyńskiego, a pl. Żołnierza Polskiego w Szczecinie. Po przewiezieniu do szpitala zmarł. Władze nie pozwoliły rodzinie na godny pochówek, same pod osłoną nocy zorganizowały uroczystości pogrzebowe na Cmentarzu Centralnym w Szczecinie. Wydarzenia z grudnia 1970 r. zakończyły się największą tragedią w powojennej historii miasta. Wobec robotników, którzy odważyli się zaprotestować przeciwko wprowadzonej podwyżce cen żywności, władze użyły uzbrojonych żołnierzy oraz funkcjonariuszy MO. W starciach zginęli ludzie protestujący przeciwko niesprawiedliwości i wyzyskowi.

Horst Paweł Schroeter – pracował w Centrum Techniki Wytwarzania Przemysłu Okrętowego „PROMOR” w Szczecinie na stanowisku konserwatora. W miejscu pracy zaangażował się w działalność NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego został aktywnym członkiem, kolporterem i kurierem działającym w strukturach podziemnej „Solidarności”. Związał się z grupą wydającą „Obraz” i działał w strukturach Niezależnego Wydawnictwa „Oficyna”. Przywożąc z Krakowa nielegalne wydawnictwa i znaczki pocztowe sygnowane znakiem „Solidarności” z tzw. „Oficyny Literackiej”, w wyniku działań Służby Bezpieczeństwa w dniu 23.06.1985 r. został zatrzymany. Od 24.06.1985 r. przebywał w Zakładzie Karnym w Nowogardzie, tymczasowe aresztowanie przedłużano do 14.11.1985 r. W dniu 22.10.1985 r. dokonano przeszukania jego mieszkania, pomieszczeń w miejscu pracy i ogródka działkowym. Prokurator Wojewódzki w Szczecinie sporządził akt oskarżenia przekazał do Sądu Rejonowego w Szczecinie. W dniu 11.02.1986 r. Sąd uniewinnił Pana Horsta od zarzutu nielegalnego przechowywania, gromadzenia i przewożenia w celu rozpowszechniania czasopism, ulotek i innych druków sygnowanych przez struktury NSZZ „Solidarność”. Wiceprokurator Wojewódzki w dniu 28.04.1986 r. wniósł rewizję o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów. Postępowanie karne zostało umorzone przez Sąd w dniu 16.10.1986 r. na mocy ustawy o amnestii. Sąd Najwyższy w Warszawie w dniu 30.08.1993 r. uniewinnił Horsta Schroetera od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Michał Julian Skipor – w czasie wydarzeń grudniowych w 1970 r. miał 19 lat i był uczniem zawodu w prywatnym zakładzie ślusarsko-samochodowym w Szczecinie. Dnia 17 grudnia wystąpił w proteście robotniczym przeciwko władzy komunistycznej, domagając się godnego życia. Został postrzelony około godziny 17³⁰ na ul. Małopolskiej, przed budynkiem Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Szczecinie. Zmarł tego samego dnia na skutek odniesionych dwóch ran postrzałowych klatki piersiowej, rany brzucha i prawej ręki. Został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Szczecinie.